

Güneş Ölürken

– MESUT ÇİFTÇİ · 11 Haziran 2009

Erkenden uyanmanın en kötü tarafı hayata daha erken başlamak olsa gerek diye düşünüyordu pencereden caddeyi izlerken. Uyku halinin bilinçsizliğine kim karşı koyabilirdi ki zaten?

Hayattan tamamıyla uzaklaşmak ve düşünmenin ağırlığını hissetmemek. Bu kendisi için gerçekten de çok güzel bir hediye olurdu. Uykusuzluk hali tüm gecelerini teslim almış olsa da uyumayı bu yüzden seviyordu ama uyuyamıyordu işte. Hayatım böyle çatışmalarla dolu diye hayıflanırken, aynı zamanda kahvesini yudumluyordu. En güzeli doğayı izlemektir. Bahar iyiden iyiye gelmişti kente.

Güneş her zamankinden daha yeni görünüyordu. Güneşin ömrü elbette ki bir gün değildi ama Fikret bir gün olduğuna inanmak istiyordu. Var olmayana inanmak isteği. Bu çocukluk imajlarından birisiydi. Her çocuk hayal kurar ama pek azı yetişkinlik dönemine bu hayalleri taşıyabilir. Fikret bu sayısı az olan insanlardandı. Hayatın tılsımlarla süslü olduğu sanısını taşıyordu zihninde. Her sabah güneşin doğduğuna ve gün içerisinde zamanla yaşlandığına inanmak istiyordu. Tıpkı insan ömrü gibi. Sabahleyin doğan ve akşamleyin ölen güneş. Bu gibi benzetmelerle hayat daha yaşanılır hale geliyordu. Benzetmeler yalnızca Fikret'e ait değildi elbette. Her insanın başvurduğu bir yoldu bu. İnsanların gittikleri yabancı yerleri doğdukları kente benzetmesi gibi bir şey. Yani yeni olanı, bilinmeyen olanı kabullenmek için alışılmışla kıyaslamak. Bilindik insan davranışlarından birisiydi bu aslında.

Kahvesini bitirdikten sonra ceketini giydi, çantasını aldı ve sokağa attı kendini. Her zaman olduğu gibi

birkaç sokak ötedeki otobüs durağına yollandı. Otobüs durağında beklemeye koyuldu ama beklediği otobüs değildi. Çok güzel bir kız görmüştü üç ay önce bu durakta ve her sabah erkenden uyanmasının nedeni bu güzel kızdı. Beklediği kız birkaç dakika içerisinde durağa geldi. Her zamankinden güzel görünüyordu. Baharın insanlar üzerindeki etkisi buydu işte. Kızın beklediği otobüs gelene kadar kaçak bakışlarla kızı izledi. Kızdaki zerafet son derece büyüleyiciydi. Romanlarda okuduğu prenseslerden hiçbir farkının olmadığını düşünüyordu. Sonunda kız otobüse bindi ve gözden kayboldu. Fikret iç geçire geçire otomobiline yollandı. Damarlarında artan hormon miktarını tüm derinliğiyle hissedebiliyordu. Kızla tanışmak istemiyordu çünkü kızı tanımak istemiyordu. Şimdiye kadar beğendiği hangi kadınla tanışmışsa hayal kırıklığına uğramıştı. Fikret'e göre kadınlar uzaktan daha güzeldiler. Bu büyüü bozmak istemiyordu.

İş yerinde sekreteri Nilay karşıladı Fikret'i. Her gün bu kadar neşeli olmayı nasıl başarıyor diye düşünüyordu Fikret. Nilay gün içerisinde neler yapılacağını sıralarken Fikret bilgisayarından haberleri takip ediyordu. Nilay'ın sıraladığı maddelerden birisi Fikret'in dikkatini çekti. Bugün Esra'nın doğum günüydü. Nilay'a "iyi ki burada çalışıyorsun" dedi. "Eğer Esra'nın doğum gününü unutsaydım sanırım derimi yüzerdi. Bu reklam şirketinde beni düşünen tek kişi sensin." Nilay taktir edilmenin verdiği neşe ile odadan çıkarken, Fikret Esra'ya ne hediye alacağını düşünüyordu. Esra Fikret'in biricik sevgilisiydi. Fikret bu cümleyi defalarca tekrarlardı zihninde. Esra ile iki sene önce tanışmışlardı. İlk aylarda aralarındaki hoş iletişim sevgililik haline dönüşmüştü. Elbette ki Fikret Esra'yı tanıdıktan sonra yaşadığı hayal kırıklığını hiçbir zaman inkar edemezdi ama Esra'nın kadınsılığının tüm hayatını etkisi altına aldığını düşündüğünde O'ndan vazgeçmek imkânsızdı. Nilay'ı arayıp Esra'nın işyerine bir demet gül göndermesini istedi. Üzerine şu yazı yazılacaktı : " Dünyanın en güzel kadını, iyi ki doğdun.." Bu meseleyi hallettiğine sevinmişti. Bir gerdanlık alacaktı Esra'ya ve akşamleyin mum ışığında güzel bir yemek. Kadınlar kandırılmak için yaratılmış olmalıydılar. Hangi kadın çiçeğe, takılara ve romantizme hayır diyebilirdi ki? İnsanlara kolaylıkla hitap edebilmesinin nedeni reklamcı olmasıydı. İş hayatında bir çok başarılı reklam fikrine imza atmıştı. Bunu ise çocukluk yıllarında keşfettiği hayal dünyasına borçluydu. Bu hayal dünyası elbette ki her zaman kazanmasına neden olmamıştı Fikret'in. Bir insan hayal gücüne sahipse hayal kırıklıklarına da hazırlamalıydı kendini. Nasıl soğuk hava sıcak hava ile buluştuğunda yağışa dönüşüyorsa hayaller de gerçeklerle karşılaştığında hüzne dönüşüyorlardı. Bu hüzün duygusundan yakasını asla kurtaramamıştı Fikret.

Baş ağrısı yine bulmuştu işte kendisini. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Yaşasın asetil salsilik asit diye düşündü ama midesindeki cehennemi körükleyen bu maddeden vazgeçti. Parasetamol belki işini görebilirdi. Bu kimyasallar tüm ömrünü ele geçirmiş gibiydi. Nilay'dan bir ağrı kesici istedi. Sonra tanıdık bir istek belirdi zihninde; ölme isteği. Bu isteğe karşı koyamıyor olsa da cesaretle edemiyordu. Çünkü ne ile karşılaşacağını bilmiyordu. Ama zihnini gevşetmek için uykuya benzetilebilirdi. Uyumak istiyordu, senelerce uyumak. Bir daha uyanmamacasına. Gün boyunca diğer günlerde yaptığının aynısını yaptı. Güneş ölmeden biraz önce sabah gittiği otobüs durağına gitti ve yine aynı kızı izledi. Kendisini yaşama bağlayan önemli bağlantılardan birisiydi bu kız. Esra'nın işyerine doğru yollanırken hayatının sefilliğini

düşünüyordu.